

между племето фаршериоти, отъ което има много колонии по Македония. Ръстътъ имъ е по-малкъ отъ срѣденъ; тѣ иматъ широко тѣло съ изпъкнали гърди, глава повечето жлеста и чело ниско. Коситѣ имъ сж черни, или тъмнокаестеняви, често малко кждрави, вѣжди иматъ черни и гъсти; очи умни и лукаво блѣстеци, движение бързо и енергично, кожата на лицето бие на мургаво-жълтеникава боя. При това срѣщатъ се всевъзможни прѣходи. Изобщо власитѣ сж по-малки отъ гегитѣ, а по-едри отъ българитѣ. Лицето имъ е по-дългнесто отъ онова на българитѣ. Червени коси не сж рѣдостъ, нито сини очи.¹⁾

Македонскитѣ власи се отличаватъ съ прѣдприимчивъ духъ, съ хитрина, лесна находчивостъ; тѣ сж бързи, пѣргави и често лукави. Ханджийскитѣ влашко-македонски типъ надминава и гръци, и евреи по своитѣ спекулантски способности. Македонскитѣ власи лесно изучаватъ чуждъ езикъ и го говорятъ като майчинъ; тѣ се бързо приспособяватъ къмъ мѣстото, дѣто сж се остановили и скоро се усѣщатъ между чуждитѣ хора като дома си. Тия качества сж направили македо-епирския влахъ да намира всѣкъдѣ по Балканския Полуостровъ съ леснина своя поминѣкъ, но тѣ сж и главната причина за бързото сливане съ народа, между който живѣе. Епиро-македонскитѣ влахъ е най-малко наклоненъ къмъ идеализиране на нѣщата; той е прѣди всичко практиченъ човѣкъ. Прѣдприема работи, които могатъ лично нему да принесатъ материална полза. Труди се цѣли десетки години да спечели колкото се може повече пари. Обикновено такива забогатѣли власи подпадатъ подъ влиянието на гръцизма чрѣзъ женитби за гръкини и тѣхнитѣ дѣца подъ влиянието на гръцката култура, на гръцкитѣ традиции, на гръцкия духъ ставатъ гръцки патриоти и често жертвуватъ голѣми суми за черковноучилищни или други патриотически дѣла. Такива примѣри има много въ Солунъ, Сѣръ и Битоля. Гръцката дѣвическа гимназия въ Битоля се поддържа отъ суми, завѣщани отъ богати власи; сжщо и мжжкитѣ училища въ тоя градъ иматъ приходитѣ си изключително отъ влашки завѣщания.

Отъ всичкитѣ народи на Балканския Полуостровъ македо-епирскитѣ власи най-много сж устояли срѣщу мухамеданството. Изначало скрити въ своитѣ планини, тѣ се избавили отъ насиленшкитѣ помухамедавания; по-послѣ тѣ сж прѣтърпѣвали голѣми

¹⁾ Weigand, Die Aromunen, I. 258 - 259.